

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. április 29.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

ÚJ SZÍV: MEGVÁLTOZOTT BESZÉD

Köszöntés igéje: Máté 5,16

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Énekek: 65,1-4; 220

Lekció: Efézus 4,29

Alapige: Efézus 4,29

Semmilyen bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják.

Imádkozzunk!

Urunk, imádságban szeretnénk most megalázni magunkat előtted. És azért vagyunk itt, mert tudjuk nagyon jól, hogy te ebben a helyzetben meghallgatsz bennünket. Szeretnénk most megalázkodva valóban a Sionnak lábánál leborulni és Rád figyelni, de Te tudod a legjobban, hogy mennyi bűn hatalmasodott el az életünkben, a szívünkben. Könyörgünk, hogy ebben az állapotunkban ne vess el minket, hanem fordulj oda hozzánk!

Köszönjük, ha figyelmeztetsz minket, ha közel jössz hozzánk és meg akarsz szólítani minket. Hálásak vagyunk ezekért az alkalmakért.

Ezért jövünk most is, hogy ilyen szóval szólalj meg. Azért jövünk, hogy adj erőt nekünk arra, hogy a régi ruhát le tudjuk vetni és fel tudjuk venni az újat. Megvalljuk neked őszintén, hogy erre a magunk erejéből teljesen képtelenek vagyunk.

Szeretnénk, hogyha te lennél most az, aki a mi szívünket megújítod, te lennél az, aki formálsz mindannyiunkat.

Így könyörgünk, hogy ezt a mostani alkalmat te áldd meg, te szólalj meg olyan hatalommal és erővel, hogy aztán emberi szívek változnak meg. Így könyörgünk, szólalj meg ma is Urunk!

Ámen.

Igehirdetés

Egy ismerős meglátogat egy családot, ahol a kisgyermek pár hónapos. És az ismerős meglátva az anyukát a következőt mondja: – Nagyon jól nézel ki, úgy látom, hogy a terhességi súlyod nagy részét leadtad. Mire az anyuka a következőket mondja: – Köszönöm, nagyon kedves vagy, a lányunkat örökbe fogadtuk.

Amikor végre rendesen feloldják ezt a járványhelyzetet, akkor ajánlom minden kedves látogatónak, hogy ilyet ne mondjanak a kisgyermekes anyukáknak.

De látható ebből a kis történetből is, hogy bizony a beszédünkkel nagyon sokat tudunk ártani. És azt hiszem, ha a férjek és feleségek a házasságukban az Efézusi levélnek ezt a 29. versét megtartanák, akkor nagyon ritkán találkozánk válással. Ha a szülők ezt a verset gyakorolnák gyermekeik felé, akkor sokkal kevesebb keresztyén családban felnövekedő gyermek lázadna a szüleivel szemben. Ha a gyülekezetben alkalmaznánk ezt egymás felé, akkor sokkal kevesebb gyülekezetet látnánk a megosztottság problémájával küszködni. Magyarán, hogyha ezt a verset következetesen és lelkiismeretesen alkalmaznánk az életünkre, azt hiszem, komoly változás következne be kapcsolatainkban.

A 4,22-24-ben a következőket olvassuk: „Vessétek le a régi élet szerint való őembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott, újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert...” Az új ember felöltözése pedig a beszédünket is jelenti, amelyben onnantól kezdve nincs harag, indulat, keserűség, kiabálás, rágalom, hazugság stb. Valójában a beszédünk egy olyan területe az életünknek, ahol az evangélium feltűnő változást tud hozni. Az, amit mond a Krisztus követő ember, ami kijön a szájából, azt most már nem arra használja, hogy másokat romboljon, másoknak ártson, hanem arra használja, hogy másokat építsen vagy másoknak áldásul legyen.

Nem is olyan régen itt sétáltam az utcában Sári lányommal, és egy beszélgetésnek lettünk a fültanúi. Az utca egyik felén egy idős néni beszélgetett az utca túl oldalán lévő fiatal házaspárral. Nem tudom, miről beszélgettek, nem is arra figyeltem, csak az tűnt fel, hogy az idős néninek nagyon erős amerikai akcentusa volt. Hallás után általában meg lehet mondani azt, hogyha valaki külföldön töltött el huzamosabb időt, mondjuk 20, 30, 40 vagy 50 évet. Akkor nagyjából az ember be tudja tájolni, hogy az illető hol tartózkodott vagy élt sokáig. Például, ha valaki Oroszországban lakott huzamosabb ideig, az is feltűnik, mert ennek is egy jellegzetes akcentusa van.

Lelki értelemben is, ha valakivel beszélgetünk, hamar kiderül az, hogy az illetőnek valójában milyen akcentusa van. Valójában milyen ruhát hord. Még a régit hordja és annak a szagát árasztja, vagy pedig újjáteremtett a Szentlélek által és annak az illatát árasztja, mert bizony az is látszódni fog az ő beszédében. Annak a lehetőségét se akarom kizárni, hogy vannak néhányan, akik egy bizonyos közegben töltenek el sok időt és természetesen akkor annak a jellegzetességei fognak megmutatkozni rajta. Ha egy magyar ember elutazik külföldre és több évig ott tartózkodik, akkor nyilván egy akcentus meg fog jelenni rajta.

Gondoljunk el most az elején azon, hogy létezik-e lelki értelemben olyan állapot, hogy valaki nagyon sokáig volt a világban – és tételezzük fel azt, hogy egy keresztyén emberről van szó –, de mégis valahogyan világi jellegzetességeket vett föl külsőképpen. Létezik az az állapot, hogy valaki a szívében megtért, de külsőképpen mégis világi jellegzetességeket hord magán? Mondhatni így: akcentusa van. Fogalmazunk nagyon egyszerűen: nincs!

Szavaink negatív használata:

De nézzük meg először a negatív részét ennek a mondatnak. Azt gondolom, hogy a szavainknak ezt a fajta használatát mindannyian ismerjük. Nem feltétlenül csak a káromkodásra vagy a csúnya beszédre gondolok itt, hanem minden olyan beszédre, amivel a másikat bántjuk. Amikor egy-egy kimondott szó után az fogalmazódik meg bennünk, hogy ezt talán nem kellett volna kimondanom, valószínűleg erősen fogalmaztam. Persze az sokkal rosszabb, amikor ezt észre sem vesszük és nem értjük, hogy miért kerülnek minket az emberek.

Például nekem van egy olyan ismerősöm, akivel nem szívesen beszélgetek, mert folyamatosan azt próbálja érzékeltetni, hogy ő felsőbbrendű és én csak azért vagyok, hogy szolgáljam őt. Nem beszél egyáltalán csúnyán, nem is káromkodik, de ez folyamatosan érzékeltetve van. Te azért vagy, hogy azt csináld, amit én szeretnék. Én meg olyan vagyok, hogy csak akkor szólok, hogyha már nagyon felhúztam magam. Egy ilyen állapotomban pedig nem biztos, hogy nekem kellene őt figyelmeztetnem, mert hajlamos vagyok ekkor úgy fogalmazni, hogy valószínűleg az lesz az utolsó beszélgetésünk. Egyébként az is lehet, hogy nincs azzal tisztában, hogy ő ilyen.

De először is határozzuk meg pontosan, hogy mit is jelent a bomlasztó beszéd. A szó szerinti jelentése: korhadt vagy rothadt. Ezt a Károli fordítás próbálja meg visszaadni: „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék...”

De nézzünk meg két igeszakaszt, ahol a Szentírás használja ezt a szót. „Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt.” A fordításomban a „rossz fa” „rossz gyümölcs” jelzők a görögben külön szavak. Talán pontosabb lenne a következő fordítás: „így minden jó fa szép gyümölcsöt terem, és pedig minden rothadt fa beteget (gyengét, rosszat, gonoszat) terem.”

A másik igeszakasz: „Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett kerítőhálóhoz is, amely mindenféle halfajtát összegyűjt. Amikor megtelik, kivonják a partra, és leülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják.” A „hitványakat pedig kidobják” szó szerinti fordításban: a rothadtakat kidobják.

Rothadt gyümölcs, rothadt hal – szerintem mindannyian jól ismerjük a képet. Mi történik akkor, hogyha az ember ezeket megeszi? Megbetegszik. Senkit sem táplál, rossz a szaga, és aki a közelébe kerül, igyekszik elkerülni.

Nagyon sok időt töltöttem a nagyszüleimnél nyáron. Amikor eljött a nyári időszak azonnal elutaztam hozzájuk. Amikor édesapámmal pedig csak tehattük elmentünk horgászni a Tiszára. Egy ilyen alkalommal le is mentünk a Tiszára, és a parton azzal szembesültünk, hogy rengeteg elpusztult hal úszik a víz felszínén. Természetesen vissza is fordultunk és még a víz közelébe se mertünk menni, mert tudtuk, hogy itt valami nagy baj lehet. Ez volt a tiszai ciánmérgezés 2000-ben, amit mi is csak később tudtunk meg a hírekből.

Azt hiszem, romlott gyümölcsöt meg valamilyen mérgezésben elpusztult halat senki sem fog megenni. Arra mindenki undorral tekint és ha lehet meg sem érintem.

Pál apostol pedig azt mondja ebben a részben, hogy ugyanígy tekints a bomlasztó beszédre is, mint egy rothadt hal vagy egy rothadt gyümölcs. Azt senki sem fogja megfogni, azt senki sem akarja megenni, attól mindenki távol akar maradni. Ugyanígy legyél távol te is ettől a magatartástól. Miért? Mert te már új teremtés vagy, mert Krisztus már adta az új, fehér ruhát és te már eszerint élj és így beszélj, ne jöjjön ki a szádon semmi ilyesmi.

Szerintem nagyon kellemetlen az, amikor valakinek olyan ételt adunk, ami meg van romolva. Amikor valakinek adunk egy ételdobozt tele étellel és amikor ő azt kinyitva megérzi, hogy ezzel valami nem stimmel. Ez egy nagyon kellemetlen helyzet lenne a számunkra. Én nem szeretnék ilyen helyzetbe kerülni, hogy úgy adok valakinek ételt, hogy az megposhadt.

De sajnálatos módon a bomlasztó, rothadt beszédet sokszor továbbadjuk, odaadjuk a másinak, edd csak meg. Nyeld le és a forgasd csak a szívedben. Ahogyan a rothadt étel megmérgezi a testet ugyanezt teszi a rothadt beszéd is. Megmérgezi a másik szívet.

Szavaink pozitív használata:

De nézzük meg inkább a pozitív meghatározást, és nézzük meg azt, hogy mivel akar bátorítani bennünket az apostol. Hogyha ilyenek voltunk eddig, ilyen volt eddig a nyelvünk, akkor milyen legyen most már, hogyha megtisztított bennünket Isten Jézus Krisztus által, mit jelent a szavaink pozitív használata.

Először ennek a mondatnak a végét szeretném megnézni a testvérekkel, ami így hangzik: „csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják”. Nem rossz a fordítás, de szó szerint nem ezt jelenti, hogy „áldást hozzon azokra, akik hallják”, hanem szó szerint így hangzik, hogy „örömet vagy kegyelmet hozzon azoknak, akik hallják”. Itt a kegyelemnek a szava áll. Szó szerint az öröm a jelentése, de átvitt értelemben kegyelmet is jelent. Valójában ez a kettő kéz a kézben jár együtt: amikor Jézus Krisztusban kegyelmet kaptunk, akkor az az örömben is megnyilvánul.

De mi a célja a beszédünknek? Egy megtért keresztyén embernek mi kell, hogy legyen a célja? Mit akar továbbadni? Nagyon egyszerűen: kegyelmet és örömet. Ez a célja. Ezt akarjuk átadni a másik embernek, akivel beszélgetünk. Itt pedig nem lehet szó nélkül elmenni amellett, hogy miért tesszük mindezt: mert Krisztusban ezt mi már megtapasztaltuk. Krisztus ugyanezt tette velünk kapcsolatban. Úgy szólított meg bennünket, úgy szólt hozzánk, hogy abban a kegyelmét nyilvánította ki, aminek aztán mi nyilván örültünk, amikor hitre jutottunk. És valójában a másik emberrel való beszélgetésünkben is az evangéliumot akarjuk felmutatni. Mi már ezt megtapasztaltuk Krisztusban, ezt is akarom továbbadni. A világ sajnos nem ilyen, de a keresztyén ember igenis ilyen, új teremetés.

Ez pedig egy nagyon nehéz feladat, és valljuk meg őszintén, hogy sokszor nem is szívesen végezzük ezt a fajta munkát. Mert ha valaki megbánt bennünket, akkor nem kegyelmet meg örömet próbálunk neki adni a szavainkban. Mondván, hogyha nem vágok vissza, akkor el fognak tiporni. Akár a munkahelyemen vagy az iskolában. Én nem viselkedhetek így. Ha keményen szólnak hozzám, én is keményen szólok vissza.

Az egyik körben a gyereknevelésről volt szó. Én akkor nagyon megörültem annak, amit az egyik csoporttag mondott. Nem fogom pontosan idézni őt, de valahogy így fogalmazott: jó volna a gyermekeink számára azt adni, amit nem érdemelnek meg. Ez a kegyelem: azt adni, amit nem érdemel meg.

Krisztusban ugyanezt kaptuk, Isten ezt tette velünk szemben: azt kaptuk, amit nem érdemeltünk meg. És de jó lenne, ha ez lenne érvényes a gyereknevelésünkre, ez lenne érvényes a házasságunkra és ez lenne érvényes a gyülekezetünkben minden kapcsolatunkra: azt adjuk a másinak, amit nem érdemelnek meg. Gondolja-

nak bele a testvérek, milyen lenne az, hogyha Isten is egy-egy engedetlenségünkre, egy-egy hitetlenségünkre úgy válaszolna, ahogyan mi válaszolunk másoknak. Akkor valószínűleg semmi és senki sem maradna ezen a földön. De milyen csodálatos, hogy nem ilyen Urunk van, hanem egy nagyon is kegyelmes Urunk. Tehát a lényeg: **a beszédünkben valójában az evangélium mutatkozik meg.** Azt igyekszünk továbbadni, amit Krisztus által mi is kaptunk.

De nézzük meg pontosan, mik lehetnek azok a szavak, amik jók, szükségesek az építésre.

Így fogalmaztam meg az elsőt: **bátorítás és dicséret.** „Bátorítsátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.” (1Thesszalónika 5,11)

Én nem tudom, hogy szülőként mennyire szoktuk kritizálni a gyermekeinket. De sokszor van, hogy ide a játszótérre szoktam kihozni Sári lányomat, és nagyon sokszor fél füllel hallom az embereknek a beszélgetését, vagy a szülőknek a beszédjét a gyermekeikhez vagy amikor sétálok visszafelé, akkor is nagyon sok szülővel találkozom, ahogyan beszélgetnek a gyerekekkel az utcán. És próbáltam összeszedni, hogy eddig miket hallottam szülőktől. Ezek a következők voltak: semmit sem tudsz jól csinálni, mi a bajod; ezt miért nem tanulod már meg végre; ezt majd én megcsinálom, mert te úgysem fogod tudni – és még folytathatnám a sort. Szerintem érdekesebb lenne inkább bátorítani a gyermekeinket, és rámutatni arra is, hogy ez egy nagyon jó dolog, hogy te ezt most így megcsináltad, és ez egy óriási dolog, hogy te erre képes vagy. Egyébként erre is szokott példa lenni, amikor itt vagyok kint a játszótéren. Nem akarom most itt a játszótéri szülőket leírni. Sokszor hallok olyat is, hogy a szülők próbálják bátorítani a gyermekeiket, hogy miben voltak nagyon ügyesek.

A következő így hangzik: **hála.** „Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket.” (Lukács 6,27-28) Ha az ellenséggel kapcsolatban így fogalmaz Jézus, hát mennyivel inkább a szereteteinkkel kapcsolatban.

Kivételesen mindenki először a negatív dolgokat veszi észre a másik életében. Akár a házasságban is, mi az, amit a másik nem tett meg, amit elvártam tőle, mi az, amire már megint nem képes, pedig már százszor mondtam el neki, hogy ebben vagy abban az esetben mi lenne a megoldás.

A napokban gondolkoztam el rajta, hogy mi mindenért hálát adhatok a feleségemért és ezek egyébként eszembe sem jutnak, mert sajnos én is először azt veszem észre, hogy mi az, ami nincs, mi az, ami nem jó. Az, hogy ő mindennap azon gondolkodik, hogy milyen finom ebédet készítsen, hogy elmegy bevásárolni és azt elkészíti, én megvallom őszintén erre nem lennék képes. Ha őt utánozva ugyanazokkal a mozdulatokkal készíteném el az ebédet, állítom az enyém akkor is ehetetlen lenne. Mindent ő megteszi, a ház körül mindent elvégez, hetente kitakarít úgy, hogy közben egy Sáríkána nevezett matrica van rajta folyamatosan. Ezt valahogyan természetesnek tekintem és eszembe sem jut megköszönni neki mindezt. Pedig nem lenne egyszerűbb ezekért hálát adni imádságban és elmondani neki is ezt? Köszönöm, hogy egész nap helyt álltál. És miért nem tesszük ezt? Mert ilyen az emberi szív!

Nem lenne egyszerűbb mindenkivel kapcsolatban a következőképpen fogalmazni: azért vagyok hálás érted, mert... – és elkezdem mondani, ami eszembe jut vele kapcsolatban. Vagy bátorítom őt. Mert sokszor mit vesz észre az ember? Hazamegy, és már megint mi nem lett elvégezve otthon. Persze ezt szóvá is kell tenni és nincs

azzal tisztában, hogy miért nem végződött el az a feladat. De persze szóvá kell tennünk, bántanunk kell a másikat ahelyett, hogy segítenénk, és azt mondanánk: itt vagyok, drágám, segítek neked, ezért vagyok most itt. És köszönöm azt is, hogy egész nap helytálltál. Bátorítás, dicséret és hálaadás.

A harmadik így hangzik: **türellem a szavainkban**. 1Korinthus 13,4: „A szeretet türelmes.” Én nagyon szeretem ezt a görög szót, már többször hallhattak tőlem a testvérek. Ez egy szóösszetétel, amiben a „messze” és az „indulat” szavak vannak egyben. Szó szerint a következőket jelenti: messzire elmenni valakivel szemben az indulatban. Valami olyasmit jelent, hogy messzire elmegyek valakivel szemben akár a haragomban is. Valaki mond nekem valamit, megbánt engem és nem azonnal ugyanazzal a stílussal válaszolok vissza, hanem türelmes vagyok vele szemben. Azt hiszem, mindannyian szeretnénk a szavainkkal ajándékozni, szeretnénk mindannyian örömet megkegyelmet adni. Itt az apostol azt mondja, hogy az építéssel valójában a célunk az, hogy a másik annak örüljön, hogy kegyelmet halljon ki abból. A türelmetlenségnek egyáltalán nem ez a célja.

Negyedik megállapítás: **akkor szóljunk, amikor szükséges**. „Csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre”. Azt hiszem ez alapján az egyetlen vers alapján máris leborulhatnánk, mert hányszor beszéltünk úgy, hogy nem is kérdezték, és hányszor beszéltünk úgy, hogy mi se értettük, hogy mit akarunk mondani. Példabeszédek 25,11: „Mint az aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige.” Vagy Példabeszédek 15,23: „Örül az ember, ha válaszolni tud, és milyen jó az idején mondott szó!” Ezek szerint van nem idején mondott szó is, és van olyan, amikor nem kellene megszólalni.

Gyülekezeti szolgálatom során rengeteg megbeszélésen voltam már, nem is számolom mennyin, de érdemes lenne azt is tisztázni, hogy mennyi volt ezeken a felesleges hozzászólás, akár a magam vagy mások részéről. Számptalan hozzászólás alkalmával tapasztaltam már azt, hogy valaki már vagy 10 perce beszél, de szerintem ő sem tudja mit akar mondani, csak éppenséggel nem tudja nem hallatni a hangját. Emlékszem egy csendeshétre is, ahol a csoportbeszélgetésre rátelepedett egy ilyen ember, aki nem hagyta, hogy mások megszólaljanak. Kellett is figyelmeztetni testvérünket, hogy ezzel álljon le, hiszen a csoportbeszélgetés nem arról szól, hogy ő van a középpontban.

Egy mesemondó a következőképpen fogalmazott: „A jóisten, ha adott egy nyelvet, adott hozzá két fület. Mint amennyit beszélsz, két annyit hallgass. A nyelvedet is harminckét lécc közé zárta, hogy ügyelj, mikor megpendíted” – szerintem érdemes ezen elgondolkozni.

Utolsó gondolatként: **a beszédünk legfontosabb helye**. Hol van ennek a helye? Nagyon egyszerűen így fogalmaztam meg: az imádságban lenne a helye. Milyen jó lenne egyébként, ha annyit imádkoznánk, mint amennyit feleslegesen beszélünk, nem? Szerintem az nagyon áldásos lenne. Máté 26,41: „Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.” Ha annyit imádkoznánk, mint amennyit feleslegesen beszélünk, a próbatételekben is meg tudnánk állni. Legalábbis e vers alapján. Efézusi levél 6. fejezet 18. verse: „Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért.” vagy Thesszaloniki levél 5. fejezetének 17. verse: „szüntelenül imádkozzatok”. Ez a szüntelen szó négyszer szerepel a Szentírásban, mind a négy alkalommal az imádsággal kapcsolatban használja. Háromszor itt a Thesszaloniki levélben és egyszer a Római levélben.

Bárcsak annyit imádkoznánk, mint amennyit feleslegesen beszélünk. És bárcsak amikor valamivel megbántanak bennünket, nem arra használnánk a szavainkat, hogy visszavágunk, hanem imádkozunk azért az illetőért, hogy Isten munkálkodjon az ő szívében, és imádkoznánk magunkért, hogy nekünk meg adjon nagyobb türelmet, alázatot és szeretetet a másik felé. Azt hiszem, kapcsolataink ebben az esetben sokkal áldásosabbak lennének.

Egy lelkész ezen szakasz alapján egy történetet mesél el, amivel most én is szeretnék élni. A következőképpen hangzik: Egy király elküldte két udvari bolondját, azzal a feladattal, hogy az egyikük hozza el neki a világ legjobb dolgát, míg a másiknak az a feladatot adta, hogy ő meg a világ legrosszabb dolgát hozza el neki. Kis idő elteltével mindketten visszatértek és az az udvari bolond, akinek a legjobbat kellett hoznia a királynak a következőket mondta: Uram, íme itt van a világ legjobb dolga! És a táskájából elővett egy nyelvet. A másik ezt látva felhorkant és gyorsan a csomagjába nyúlva a következőket mondta: Uram, íme a világ legrosszabb dolga! És ő is elővett a táskájából egy nyelvet.

A nyelvünk egyszer áldásul hathat a hallgatóságra, máskor pedig átkot szórhat azokra. A kérdés persze az, hogy mi van a szívben? Amivel éppen tele van, azt fogja hangoztatni. Lukács evangéliumának ezen részét szerintem mindannyian ismerjük fejből: „A jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót, és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” (Lk 6,45). Az egyetlen módja annak, hogy jót szóljunk az az, hogy új szívet kapunk hozzá. Magyarán meg kell térnünk, újjá kell születnünk Isten Szentlelke által. Miután pedig valaki újjászületett, újjáteremtett szívet is kapott és ez által akar élni.

Természetesen fog küzdeni a régi természetével, de akik már megtapasztalták az Úr irgalmát, arra törekednek, hogy a régi élet szerint való ó embert levetkőzzék. „Vessétek le a régi élet szerint való ó embert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.”

Még a 2000-es években az Andrássy úton nyílt egy nagyon híres ruházati bolt. Most a márkáját nem akarom mondani, hiszen nem az a lényeg, de ez egy olyan bolt volt, ahol a ruhákra az árakat sem rakták ki, hiszen aki oda bemegy az nem az árakat nézi. A testvéremmel mentünk be és azonnal kávéval kínáltak minket. Kicsit kényelmetlenül is éreztük magunkat és tudtuk nagyon jól, hogy semmit sem fogunk vásárolni, egyszerűen csak a kíváncsiság hajtott. De milyen lett volna, hogy ha egy gazdag ember is bejött volna velünk és a következőket mondja: – Ti nagyon szimpatikusak vagytok nekem, veszek nektek két ruhát.

Jézus Krisztus ugyanezt tette. Mi nem lettünk volna képesek megvenni, nem is akartuk. Odajött Jézus és a következőket mondja: – Tessék, itt van, nektek adom, ez a ti új ruhátok. Én fizetem ki az én vérem által, ezt hordjátok. Mérhetetlenül drága ez a ruha, de ezért jött Jézus és halt meg a kereszten. De itt most figyelmeztet minket Isten Szentlelke, hogy ha ezt a ruhát megkaptátok, akkor hordjátok is. Ugyanis, ha ezt felveszitek az egyik következménye az lesz, hogy a beszéded megváltozik. A kérdés persze adott: megkaptam Jézus Krisztustól ezt a ruhát? Ha beszédemben nincs változás, akkor valószínűleg a szívben sem történt.

Ugyanis a beszédünk az életünknek egy olyan területe, ahol az evangélium nagy mértékben látszódni fog. Ha egy ember szívében munkálkodik Isten az evangélium által, az megmutatkozik a beszédünkben.

ÚJ SZÍV: MEGVÁLTOZOTT BESZÉD

Álljunk meg egy percre és gondolkozzunk el azon, hogy miket mondunk valójában. Mennyire romboljuk a másik embert a szavainkkal, amikor dühöt, ingerültséget, haragot, nemtetszést fejezünk ki vele? Mennyire felesleges az, amit kimondunk. Egyáltalán alkalmat adunk arra, hogy a másikat meghallgassuk? És mennyire dicsőítjük mennyei Atyánkat a szavainkkal? Milyen gyakran szoktunk hálát adni neki? Ezen érdemes elgondolkozni. És legyünk kemények egy kicsit, szív szintjén is tegyük fel ezeket a kérdéseket. Valóban megtértünk és kaptuk Istentől az ő új ruháját? Ez látszódik a beszédünkön.

Ezt is tegyük mérlegre, gondoljuk ezt végig, testvéreim. És ha tisztában vagyunk azzal, hogy igen, rajtunk könyörült Jézus Krisztus, akkor hordjuk is azt a ruhát, mert Isten lehetővé tette számunkra, hogy olyan szavakat mondjunk ki, amelyek építik a másikat és nem csak a levegőt töltik meg, hiszen új teremtések vagyunk, és adta az ő Szentlelkét, aki munkálkodik a mi szívünkben. És imádkozzunk közösen Dáviddal együtt, aki a következőképpen fogalmazott a 141. Zsoltárban: „URam, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!”

Imádkozzunk!

Urunk, őszintén megvalljuk neked, hogy bizony a szavainkkal sokszor átkozzuk, bántjuk a másikat. Bocsáss meg nekünk ezért és adj erőt arra is, hogy másoknak is ezt meg tudjuk vallani. Sokszor szomorúak vagyunk akkor, amikor kerülnek minket az emberek pedig csak Rád kellene figyelnünk, aki a mi szívünket is képes megváltoztatni. Tudjuk nagyon jól, hogy szív szintjén kellene az újjáteremtésnek történnie, éppen ezért arra kérünk Tégedet hatalmas Urunk, hogy ezt a munkát kezd el bennünk és rajtunk.

Valóban nagyon nagy szükségünk van arra, hogy a beszédeinket, a szavainkat te teremtsd újjá, hogy valóban inkább építeni tudjuk a másikat, bátorítani, hálát adni érte. Így könyörgünk, hogy óvj bennünket a haszontalan kimondott szavakért is. Könyörgünk, hogy tudjunk valóban inkább csendben maradni, és meghallgatni a másikat. Köszönjük, amikor megajándékozol ezekkel. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez nem tőlünk van, hanem tetőled.

És köszönjük, azt is, hogy te naponként szólítgatsz bennünket. Köszönjük annak a lehetőségét, hogy most is hallgathatjuk a te ígédet, hogy te abból meg tudsz bennünket szólítani. De azért könyörgünk, hogy valóban szólalj is meg, adj erőt arra, hogy valóban a régít le tudjuk vetni és az újat fel tudjuk öltetni.

Urunk, bocsáss meg azért, hogyha ezt az újat sokszor szekrényünkben tartottuk, hogyha megfélekedtünk róla vagy hogyha valójában nem is tetszik az, amit adtál nekünk. Ezen a téren is újíts meg bennünket.

És könyörgünk, azokért, akik gyászolnak. Könyörgünk azokért, akik betegek.

Könyörgünk, azokért, akik valamilyen szerettüket elengedték. Bátorítsd őket, te legyél az, aki őket is megszólítod, közel jössz hozzájuk.

És köszönjük neked, hogy te olyan Úr vagy, aki megszólalsz, aki beszélsz hozzánk. És köszönjük azt is, hogy te örömet és kegyelmet adsz a te szavaidban.

Ezért könyörgünk, hogy mi is ezt tudjuk továbbadni, amit te adtál nekünk, mi is áldásul tudjunk lenni másoknak.

Ámen.